

„Môžeme mať nádej, lebo vieme, že Otec na nás čaká“ (12)

V úvahe, ktorú pápež pripravil na generálnu audienciu na stredu Veľkého týždňa, zrušenú kvôli jeho rekonvalescencii, Svätý Otec pripomína podobenstvo o márnotratom synovi a uisťuje veriacich, že bez ohľadu na to, ako ďaleko sme zabľúdili, náš milujúci Otec nás očakáva s otvorenou náručou.

16.04.2025

II. Ježišov život. Podobenstvá

Milosrdný otec. "Bol stratený a našiel sa" (Lk 15,32)

Drahí bratia a sestry, po tom, čo sme uvažovali o Ježišových stretnutiach s niektorými postavami evanjelia, by som sa chcel od tejto katechézy zastaviť pri niektorých podobenstvách. Ako vieme, sú to rozprávania, ktoré vychádzajú z obrazov a situácií každodenného života. Preto sa dotýkajú aj nášho života. Vedú nás k zamysleniu. A žiadajú nás, aby sme si uvedomili naše postoje: kde sa nachádzam v tomto rozprávaní?

Začnime najznámejším podobenstvom, tým, ktoré si azda všetci pamätáme už z detstva: je to podobenstvo o otcovi a dvoch synoch (Lk 15,1–3.11–32). V ňom

nachádzame srdce Ježišovho evanjelia, teda Božie milosrdenstvo.

Evanjelista Lukáš hovorí, že Ježiš rozpráva toto podobenstvo farizejom a zákonníkom, ktorí reptali, že jedáva s hriešnikmi. Preto možno povedať, že ide o podobenstvo adresované tým, ktorí sa stratili, ale nevedia o tom a posudzujú druhých.

Evanjelium nám chce odovzdať posolstvo nádeje, pretože nám hovorí, že nech sme sa stratili kdekoľvek a akokoľvek, Boh nás vždy prichádza hľadať! Možno sme sa stratili ako ovca, ktorá zišla z chodníka, aby našla čerstvú potravu, alebo zostala vzadu od únavy (porov. Lk 15,4–7). Alebo sme sa stratili ako drachma, ktorá spadla na zem a už ju nemožno nájsť, alebo ju niekto niekam položil a nepamätá si kam. Alebo sme sa stratili ako títo dvaja synovia: mladší preto, že ho unavoval vzťah, ktorý pociťoval ako

príliš náročný; ale aj starší sa stratil, lebo nestačí zostať doma, ak je v srdci pýcha a nevraživosť.

Láska je vždy záväzok, vždy je tu niečo, čo musíme obetovať, aby sme vyšli v ústrety druhému. No mladší syn z podobenstva myslí len na seba, ako sa to stáva v niektorých fázach detstva a dospelovania. V skutočnosti však okolo seba vidíme aj veľa dospelých, ktorí sú takíto: nedokážu udržať vzťah, pretože sú sebeckí. Žijú v ilúzii, že nachádzajú samých seba, no v skutočnosti sa strácajú, pretože iba vtedy naozaj žijeme, keď žijeme pre niekoho.

Tento mladší syn, ako my všetci, túži po láske, chce byť milovaný. Ale láska je vzácny dar, treba s ňou zaobchádzať opatrne. On ju však premrhá, všetko minie a stratí sebaúctu. Uvedomí si to v čase hladu, keď sa oňho nikto nezaujíma. Riziko je v tom, že v takých chvíľach

začneme žobrať o lásku a pripútame sa k prvému „pánovi“, ktorého stretneme.

Z týchto skúseností v nás vzniká skreslené presvedčenie, že vzťah môžeme žiť iba ako sluhovia, akoby sme museli odčiniť nejakú vinu, alebo akoby skutočná láska ani neexistovala. Mladší syn si skutočne myslí, keď padne na dno, že sa vráti do domu otca, aby si zo zeme pozbieral aspoň nejaké omrvinky nehy.

Len ten, kto nás skutočne miluje, nás môže oslobodiť od tohto falošného obrazu lásky. A práve toto zažívame vo vzťahu s Bohom. Veľký maliar Rembrandt znázornil návrat márnوترatného syna v slávnom obraze úžasným spôsobom. Zaujali ma najmä dva detaily: hlava mladíka je oholená ako hlava kajúcnika, ale pripomína aj hlavu dieťaťa, pretože tento syn sa znovu rodí. A potom

ruky otca: jedna mužská, druhá ženská – aby opísal silu a nehu v objatí odpustenia.

Ale je to starší syn, ktorý predstavuje tých, pre ktorých je toto podobenstvo určené: je to syn, ktorý je stále doma s otcom, a predsa mu bol vzdialený – vzdialený srdcom. Tento syn možno aj on túžil odísť, ale zo strachu alebo zo zmyslu pre povinnosť zostal v tom vzťahu. Keď sa však človek prispôsobí proti svojej vôli, začne v sebe dusiť hnev, ktorý skôr či neskôr vybuchne. Paradoxne práve starší syn nakoniec riskuje, že zostane vonku, lebo sa nedokáže tešiť z radosti otca.

Aj k nemu otec vychádza. Nevyčíta mu, ani mu nepripomína povinnosť. Chce len, aby pocítil jeho lásku. Pozýva ho dnu a necháva otvorené dvere. Tie dvere zostávajú otvorené aj pre nás. A to je dôvod našej nádeje: môžeme dúfať, pretože

vieme, že Otec nás čaká, vidí nás
zdaleka a vždy necháva dvere
otvorené.

Drahí bratia a sestry, zamyslime sa
nad tým, kde sa v tomto nádhernom
rozprávani nachádzame my. A
prosme nebeského Otca o milosť, aby
sme aj my dokázali nájsť cestu späť
domov.

.....

Preklad Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/mozeme-mat-nadej-lebo-
vieme-ze-otec-na-nas-caka/](https://opusdei.org/sk-sk/article/mozeme-mat-nadej-lebo-vieme-ze-otec-na-nas-caka/) (21.03.2026)